

ΘΗΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ.

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ.

(Συνέχεια ὅρα φυλ. 10).

Αἱ γυναῖκες, αἵτινες, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἶναι ἢ ὑπῆρχον ἐπιτηδεύται, δὲν ἔχουν σχεδὸν ὑπόληψιν, διότι τὸ ν' ἀποκτήσῃ τις καὶ νὰ διατηρήσῃ ὑπόληψιν, πρέπει νὰ ἐργάζεται ἐν τῷ φωτὶ μὲ τῆς ἀληθείας τὰ παραγγέλματα, αἱ δὲ μεταχειριζόμεναι τὴν ἐπιτηδεύσιν, ἐπειδὴ βᾶσιν ἔχουσι τὴν ἀπάτην, ἔπεται ὅτι βαδίζουν τὴν ἐναντίαν τῆς ἀληθείας ὁδὸν, ἄρα, δὲν δύνανται νὰ χαίρωσι καὶ ὑπόληψιν, καὶ διὰ νὰ ἐπιτύχωσιν αὐτὴν μεταχειρίζονται καὶ τοὺς σχηματισμοὺς τοῦ προσώπου, καὶ τὰς μεγαλαρρόμους, τὸν καλῶπισμὸν τοῦ σώματος ὑπὲρ τὸ δέον, τὰ δάκρυα, τοὺς ὀδυρμοὺς, τὰς φανταστικὰς ἀσθενείας, πολλάκις δὲ τὴν ἐρυθρίαν, τὴν σκῶψιν καὶ τὴν ἀστειότητα· ἐπειδὴ δὲ αἱ τοιαῦται γυναῖκες, ποτὲ δὲν συλλογίζονται ὁρθῶς, διὰ τοῦτο φρονοῦσι παχυλότατα, ὅτι πᾶν ὅτι γεννᾷ τὴν ἀμάθειαν καὶ τὴν ἀφροσύνην, δι' αὐτὰς εἶναι μὴδὲν, ὅθεν κάμνουν τὸ κακὸν μὲ γνῶσιν καὶ σκέψιν κατ' ἐκλογὴν καὶ ἀρέσκειαν ζητοῦσαι καὶ παραβάλλουσαι αὐτὸ προηγούμενως χωρὶς κρίσιν καὶ προσπαθοῦσαι ἐπομένως νὰ τὸ κρύψωσιν, ἐὰν ἀνακαλυφθῇ καὶ οὐχὶ ποτὲ νὰ τὸ διορθώσωσι· ψέγουν αἱ τοιαῦται ἀκαταπαύστως τὴν διαγωγὴν τῶν ἄλλων, εἶναι ἄκρον δι' αὐτοὺς αὐστηραὶ, ὑποπετεύουσι τοὺς πάντας, μισοῦν τὰς κοινωνίας, διότι αὐταὶ τὰς διδάσκουν νὰ μισοῦν τὸ κακὸν, τέλος κάμνουν μέγαν θόρυβον εἰς τὴν ὁμιλίαν των, ἐλπίζουσαι οὕτω νὰ ποτρέψωσι τὴν προσοχὴν τῶν ἄλλων καὶ νὰ θαμβώσωσι τοὺς ὅσοι τὰς ἀκούουν, ἐνῷ αἱ σεμναὶ καὶ ἀγαθαί, περικαλυπτόμεναι ἀπὸ τὴν αἰδῶ των, ὡς ἀπὸ ἀκαταμάχητον φρούριον, δὲν θορυβοῦν ποτέ· ὁμιλοῦσαι ζητοῦν μάλιστα νὰ λησμονηθῶσιν ὅτι εἶναι παροῦσαι, δειλοῦν εἰς πᾶν τὸ κακὸν καὶ ἐπιστηριζόμεναι εἰς τὴν ἀρετὴν αὐτῶν ἀποφεύγουν τὰ πλάγια μέσα· δεικνύονται ὅποιοι πραγματικῶς εἶναι καὶ πείθουσιν εὐκόλως τοὺς ἄλλους νὰ τὰς πιστεύσωσιν ὡς αἰσάτας· οἱ στοχασμοί, τὰ ἔργα των εἶναι καθαρότατα, ὥστε δὲν ὑποπεύονται ποσῶς τὰ κακὰ καὶ ἂν ἀπροσδοκῆτως ταῖς ἐπέλθουν, γνωρίζουν νὰ τὰ θεραπεύσωσιν· οὐσαι δὲ συγκαταβατικαὶ διὰ τοὺς ἄλλους καὶ αὐστηραὶ δι' ἑαυτάς, διότι εἰσὶν ἐνάρετοι, ἀντὶ νὰ κατηγορῶσι, ζητοῦν νὰ συμπαθῶσιν, ἀντὶ νὰ ἐκδικῶνται. συγχωροῦν πάντοτε, ἀντὶ νὰ ἐπιδεικνύωσι τὰς ἀρετάς των, θέλουν νὰ τὰς καλύψωσιν, ἀλλὰ τὸ καλὸν ποτὲ δὲν καλύπτεται καὶ ὅσον τις ζητεῖ νὰ τὸ ἀληθμονήσῃ, τόσον ἐπ' ἐναντίας φαίνεται καταφανέστερον καὶ τοῖς πᾶσιν εὐάρεστον. Αἱ τοιαῦται γυναῖκες φέρουν εἰς τὴν κοινωνίαν, τὸ

διαλλακτικὸν ἐκείνο πνεῦμα καὶ τὴν χάριν ἐκείνην, τὰ ὅποια εἶναι τὸ θέλημα τῆς ζωῆς καὶ ὁ δεσμός· ὁ συνεχίζων τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸν Θεόν, διαχέων περὶ αὐτῶν τὴν εὐτυχίαν των ἐπὶ ῥοίαν καὶ προξενῶν τὴν ἀγάπην τῆς ἀρετῆς καὶ ἀποκαθιστῶν αὐτὴν εἰς πάντας ἐρασίαν καὶ ποθητήν. Αἱ τοιαῦται γυναῖκες εἶναι αἱ γεννέσκειαι παντὸς ἀγαθοῦ καὶ ὡραίου εἰς τὸν κόσμον τοῦτον καὶ ἀπὸ τὰς τοιαύτας μίαν, τὴν Ἀειπάρθενον, ἐξελέξατο ὁ Θεὸς διὰ νὰ σχετίσῃ τὸν ἄνθρωπον μὲ αὐτὸν, διὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ τῶν κακῶν, τὰ ὅποια ἄλλη γυνὴ, ἢ εὔα ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον.

Ἐξ ὅσων μέχρι τοῦδε ἐν συντόμῳ εἶπαμεν, νομίζομεν, ὅτι κατὰδεῖξάμεν ἀρκούντως, τ' ἀποτελέσματα τῆς πανουργίας, τῆς προσποιήσεως, τῶν ἐπαγωγικῶν τρόπων καὶ τῆς ἀπάτης, καὶ τὰ θέλητρα τῆς αἰδοῦς καὶ τῆς ἀληθείας, καὶ ἐπειδὴ καὶ ἡμεῖς ἐσμεν Ἕλληνες καὶ τὰς Ἑλληνίδας θέλομεν νὰ ἦναι ὅποια πρέπει νὰ ὦσι διὰ νὰ μεγαλύνουν τὸ ἔθνος μας, καὶ τὸ ἐπαναφέρουν εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ εὐκλειαν καὶ δόξαν, καὶ ἐπειδὴ πιστεύομεν, ὅτι αἱ καλλιπάρειοι θυγατέρες τοῦ Διανόου δὲν θέλουν δυσχερεστηθῇ δι' ὅσας ἀληθείας εἶπομεν, καθότι ταύτας παρεκινήθημεν νὰ εἴπωμεν, διὰ νὰ ὠφελήσωμεν, ὅσον δυνηθῶμεν, καὶ ἀποσκιβάλίσωμεν τὰ ὀλέθρια ταῦτα πάθη τῆς ἀπάτης καὶ τῆς πανουργίας, διὰ ταῦτα παύομεν πλέον τοῦ λόγου, ὑποσχόμενοι νὰ ὑποδείξωμεν ἀκολούθως μὲ ὅλον πάλιν τὸν σεβασμὸν, ὃν χρῶστούμεν εἰς τὸ ὡραῖον φύλον, τὰς γυναῖκας ὑπὸ ἄλλας ἐπόψεις, δηλαδὴ ὡς συζύγους, ὡς μητέρας, ὡς ἐρωτευμένους καὶ λοιπὰ, θέλομεν δὲ τότε κληθῇ ἡετυχεῖς, ἐὰν εἴδωμεν, ὅτι αἱ μικραὶ μας αὐταὶ σκιαγραφίαι τοῦ γυναικείου φύλου, τοῦ τόσον περισπουδάζου εἰς τὰς κοινωνίας, ἔφερον μικράν τινα ὠφέλειαν, ἐλχίστην τινὰ σκέψιν, δυναμένην νὰ παρακινήσῃ τοὺς βελτέρους ἡμῶν ἵνα ἀσχοληθῶσιν ὅπως δεῖ εἰς τὴν ἀναμόρφωσιν τῶν γυναικῶν μας, δυναμένην νὰ καταδείξῃ εἰς τὰς γυναῖκας τὴν κοινωνικὴν θέσιν, εἰς ἣν προσδιορίσθηται ἀπὸ τὴν φύσιν.

(ἔπεται τὸ 6'. Μέρος.)

Ἐκ Τριπόλεως. Α. Κ. Π.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Η ΕΚΣΤΑΣΙΣ.

Εἰς τὴν βεμβώδη μου φαντασίαν
Ὅταν ἐπέλθῃ λύτης σκιά,
Μὲ οἶκτον φεύγω τὴν κοινωνίαν.
Καὶ καταφεύγω εἰς ἐρημίαν,
Ὅπου τὸ πᾶν μοὶ προσμεριδίζ.